

Bratislav Ljubišić**SRĐAN ARSIĆ****Galerija Doma omladine, 22. III – 3. IV 2005.**

Da li će misao o praroditeljskom grehu – jedenje zabranjenog voća i dalje biti traumatična činjenica koja će sprečavati svaku vrstu radoznalosti? Pitanje na koje se obično ne odgovara, ali ostaje čitav niz različitih organizovanih ponašanja kao što su zabrane ili prekori, ocene da je nešto isuviše smelo i opet, da nije za svakoga već samo za pozvane. A to je tek posebna jeres. Nekako u vreme sukoba na književnoj levici, tridesetih godina prošlog veka, među naprednim književnicima i umetnicima razvila se polemika o tome da li treba slikati i pisati za narod ili onako kako savest nalaže umetniku. Jedan od najžešćih polemičara bio je Kostadin Kočo Racin, pisac poznate pesme "Tutunoberačite". On je doslovce rekao da ne postoji neka druga umetnost koja bi bila popularna i koja bi imala lakši nivo kako bi je i neuki razumeo. "Nepismen ne može da čita, isto tako, neobrazovan ne može da shvati sliku. "Drugim rečima, treba se truditi da se narod opismeni i kultiviše, podigne na viši nivo znanja. Nikako ne treba da mu se povlađuje i laska.

Popart ili popularna umetnost nastala je nekako polovinom sedme decenije prošlog veka u Engleskoj. Javili su se dušebrižnici koji su krenuli u odbranu nevinih od apstraktne umetnosti, od visoko umnih teorija itd. Nije bilo teško taj

umetnosti da pređe okean i da se odomaći u Americi. Vorhol, Roj Lihtenštajn, Raušenberg – eto novih čelonoša američkog izazova. Imali smo i mi u našoj beogradskoj umetničkoj praksi odjeka: recimo grafike i slike Živka Đaka. Tu je bio i Radovan Kragulj, pa Stevan Knežević na svoj način. Raušenberg se do te mere nametnuo da Olja Ivanjicki i danas "do gola skida Amerikanca". Prema Knjizi o postanju, naš predak je pao iz stanja prirodne nevinosti kada je pojeo problematično voće. Sticanje znanja o dobru i zlu je i dalje osobit cilj ljudskih bića koja prkose Bogu. "No, uvek shvatimo kako nismo sposobni da podnesemo to znanje, i uvek ugrađujemo filtere da bi zaštitili ideju sopstvene nevinosti", piše Meri Daglas u knjizi "Prirodni simboli". O tome je svoj sud izneo i Eliot u "Pustoj zemlji": "Ljudima nije data moć da podnesu mnogo istine u sebi". Reče ptić i uzlete." I tako: hoćemo li plakati za onim novim bićima kojih više nema, ili ćemo prihvatiti kolektivnu krivicu što se suprotstavljamo bogu i spremni smo za njegovu kaznu? Popularna umetnost se zalaže da se vratimo nevinosti. To traži i Srđan Arsić, ironišući sve što je progres makar i tehničkog tipa. Ali umetnost se uvek "šalila". Sa zbiljom i nije joj davala "glavu da digne". To što mladi umetnik nije baš "otkinuo" od originalnosti i što mu umetnost vrvi od opštih mesta nije bitno. Važno je da kritikuje. Dakle, pred nama je staro-dobro slikarstvo i oproban metod. Što bi Oskar Vajld rekao: "Važno je zvati se Ernest". Mislim, umetnik. Srđan Arsić je rođen u Beogradu 1978. g. Diplomirao je 2002. g, na FLU-i u Beogradu u klasi profesora Dragana Jovanovića. Ovo mu je sedma samostalna izložba.